

pacitate artistică, iar publicul Capitalei și-a mărturisit admirația și dragostea pentru frumoasa ei izbîndă artistică, confundînd, pur și simplu, actrița cu personajul interpretat. De asemeni, neuitată a rămas Eugenia Popovici în mintea spectatorilor prin candoarea și grația plină de tinerească stîngăcie a tinerei eleve din *Steaua fără nume* a lui Mihail Sebastian. În *Surorile Boga*, Eugenia Popovici a făcut cu prisosință dovada darului cu care știe să dezvăluie tainele cele mai adînci ale sufletului omenesc, a grijii și conștiinciozității cu care modelează personajul interpretat și pe care îl trece dincolo de rampă, viu, ca să trăiască în inima și mintea spectatorului și după lăsarea cortinei.

În *Lucietta din Bădăranii*, artista a știut să pună atîta lumină și frăgezime, duioșie și omenesc încît interpretarea ei a stîrnit admirația nu numai a publicului românesc, ci și a străinilor, ea înscrind un desăvîrșit succes la Festivalul de la Veneția, în însăși patria lui Goldoni.

Am jucat alături de Eugenia Popovici în *Arborele genealogic* și am văzut-o recent pe scenă, în piesa lui Tennessee Williams, *Orfeu în infern*. Aș vrea să relev o trăsătură pe care am putut-o vedea în toată cariera artistică a Eugeniei Popovici: pentru ea nu există rol mare sau rol mic. Indiferent de amploarea textului, actrița știe să-și trăiască personajele cu atîta emoție sinceră, să le cizeleze cu finețe, să le dea proporții atît de armonioase și să le integreze în întregul piesei atît de veridic încît acestea trăiesc cu adevărat în scenă, chiar cînd ocupă un loc mărunț în contextul dramatic.

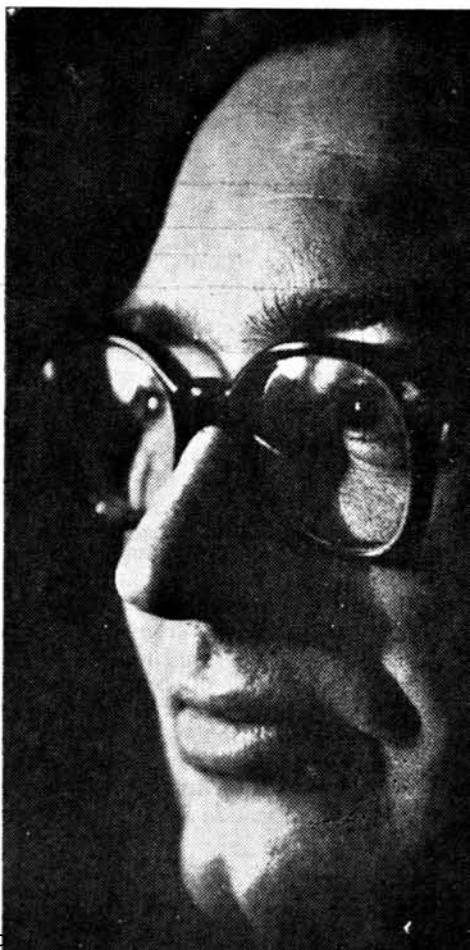
Pentru originalitatea talentului său, pentru naturalețea jocului, pentru marea sa dragoste de teatru, pentru înaintata ei conștiință profesională, susțin cu toată convingerea propunerea făcută de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă de a i se acorda Premiul de Stat.

Aura Buzescu
artistă a poporului

HOREA POPESCU

INOVATOR, PARTIZAN AL TEATRULUI AGITATORIC

Horea Popescu este unul dintre cei mai înzestrați regizori din scurta istorie a teatrului nostru socialist. Talentul și personalitatea acestui artist au mai multe trăsături pe care le găsesc esențiale pentru a-i contura creația deosebită. Una dintre ele este inovația. Descoperitor al unor soluții de teatru menite să miște inerția, să gonească șabloanele și locurile comune, Horea Popescu nu este un excentric. Întotdeauna, el pornește de la text, ceea ce îl duce la adevărate și creatoare inovații. Una din cele mai discutate și disputate probleme ale teatrului contemporan și în general ale artei contemporane, inovația, n-a găsit în Horea Popescu un adept formal și gratuit. El este un adevărat inovator, un partizan al formelor celor mai adecvate și mai eficiente de adresă a textului către marele public.

Simțul critic și modalitățile satirice la Horea Popescu sînt variate și esențialmente diferențiate. Conținutul de idei, profunda cunoaștere a ideilor fundamentale ale piesei, legăturile strînse cu viața care a stat la baza operei dramatice determină la acest creator soluțiile diverse, îi stimulează imaginația. În două dintre marile lui spectacole, *Baia* și *Aristocrații*, armele satirei se arată fundamental deosebite. În *Baia*, personajele negative sînt tratate fără cruțare, regizorul dîndu-le lovituri definitive; iar în *Aristocrații*, aciditatea satirei conține un fond uman care relevă cu grijă ideea recuperării personajelor, a reintegrării lor în societate.

Horea Popescu nu recurge la soluții liniare, la rezolvări prestabilite pentru satiră, pentru entuziasm, pentru dramă, pentru neprevăzut. Deosebit de valoroasă este trăsătura noutății în creație. De fiecare dată, pentru fiecare spectacol, el își ia meseria de la capăt. Nu are nici o idee preconcepută, nu are rutină; experiența și soluțiile scenice ale montărilor anterioare nu constituie pentru el un bagaj — bagaj care, pentru alți regizori tineri sau bătrîni, devine cîteodată greu de cărat. De aceea, la fiecare început de montare, Horea Popescu are emoții, are îndoieli și nu are acea siguranță ucigătoare în creație. Întregul univers al creației lui se formează atunci, odată cu lumea pe care o închide spectacolul la care lucrează. Din el și nu dinafară, inventează și descoperă, cercetează și experimentează.

Propunerea lui pentru Premiul de Stat este dreaptă și prețioasă. Îi doresc din toată inima succese pe tărîmul artei adevărate, pe care el merge.

Jules Perahim
maestru emerit al artei

Scenă din „Baia” de Maiakovski (Teatrul Muncitoresc C.F.R. — regia Horea Popescu)

